

насялъ той съ добро и съ уважение къмъ тѣхния трудъ, а дори и къмъ животнитѣ:

— Бива ли да ругаемъ и биемъ животното, което ни върши работа, което ни храни?

Съ еднаква любовъ се е отнасялъ той къмъ всички, но най-вече къмъ проститѣ хора, къмъ работниците, селянитѣ. Защото самъ той е обичалъ много труда, за това и обичалъ всички, които се трудятъ.

Много нѣкти се е занимавалъ той съ селскитѣ дѣца. Събере ги на „хълма“ и имъ разказва хубави приказки, а послѣ ги кара да му ги прѣразказватъ. И отъ тѣхнитѣ разкази послѣ е написалъ книжката „Евангелие за дѣцата“.

Разказвалъ имъ е той, че човѣкъ не трѣбва да мисли само какъ и съ що да се нахрани, ами да се грижи, щото и душата му да бѣде сита, — да храни и нея съ добри и поучителни работи, щото тя да бѣде винаги здрава и чиста.

И ето — еднажъ имъ разказва и слѣдната приказка:

„Живѣлъ еднажъ въ една пустиня единъ постникъ, който всичкото си врѣме прѣкарвалъ въ постъ и молитва. Дошълъ той единъ день при своя старъ учитель и го попиталъ какво трѣбва да прави, за да угоди на Бога.

— На, азъ се моля всѣки часъ — рекълъ той — не стига ли това?

— Не, казалъ му учительтъ: — Иди въ селото при селянина, който ти носи храна. Иди при него, поживѣй единъ день тамъ — може би, ще се научишъ нѣщо.

Отишълъ постникътъ въ селото; гледа — станалъ отъ сънъ селянинътъ, прѣкръстилъ се, избър-